

на малкото селско момиче да натваре на гърбъ тѣжката си цѣдилка съ лука, и милостинята, която раздаде на злочеститѣ просяцы.

Добре. — Ехъ! татко, мыслишь ли, че съмъ забравиль? Азъ знамъ, че не бива челѣкъ да са хвали, кога добро направи, за туй непомѣнихъ тѣхъ неща.

Г. Раданъ. — Пъкъ азъ ти ги напомнямъ за да ти върнѣ единъ дѣлъ отъ радостъта, която ми направи, като стори тѣхъ добрини.

Добре. — Съглѣдахъ азъ, че ти са понапълнехъ очитѣ съ сълзы. Менѣ ми бѣше тогаз толкоз драго! Да знашь колко ми ставаше леко! толкоз ми олекваше, че не осѣцахъ какъ вървѣхъ. Но нека додимъ на оназ приказка, дѣто ми каза, че едно уприличеніе ще ми направишь.

Г. Раданъ. — Ей го на, пріятелю. Само колкото можешъ по-добрѣ дай ухо.

Добре. — Нема да истърва дума, вървай ма.

Г. Раданъ. — Ти дѣто хвърли око вредъ на около, когато бѣхме на рѣта, и видѣ двѣ, три селца, мѣнастиря, гора и рѣка, то е първия дѣтинскы погледъ върхъ челѣщината и свѣта. Разходката, която самичѣкъ си избра, то е пътя, който ще си изберешъ за да прижи-